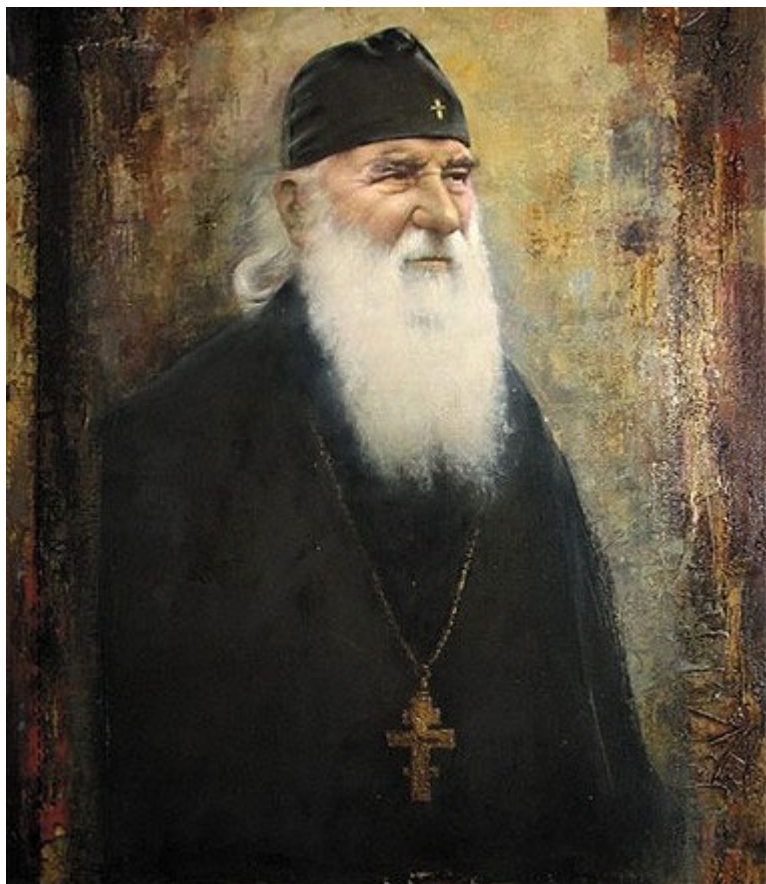

Ποιὸς εἶναι χριστιανός; (Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς)

[Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ἄγ. Ιουστίνος Πόποβιτς](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι οἱ χριστιανοὶ εἶναι χριστιανοί, ὅταν σκέπτονται, καθένας μόνος του ἀλλὰ καὶ μεταξύ τους, ὡς σύνολο, ὅ,τι εἶναι «έν Χριστῷ Ἰησοῦ», διότι αὐτὸ εἶναι τροφή αἰώνια γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ψυχή. Ἡ ἀνθρώπινη σκέψη παραμένει ἀτελής καὶ ἀνολοκλήρωτη ὅσο δὲ μεταμορφώνεται μὲ τὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ σε Χριστοσκέψη καὶ Θεοσκέψη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ ὁ πόθος τῆς ἄγρυπνης χριστιανικῆς ψυχῆς καὶ ὁ στεναγμὸς τῆς μέρα καὶ νύχτα μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὰ δάκρυα εἶναι ὁ ἐξῆς: Γλυκύτατε Κύριε, κάθε σκέψη μου μεταμόρφωσε τὴν σε Θεοσκέψη! Πανάγαθε Κύριε, κάθε αἴσθησή μου μεταμόρφωσε τὴν σε Θεοαἴσθηση!

Όταν ἡ ἀνθρώπινη σκέψη ἀπὸ ὑπερηφάνεια καὶ πείσμα δὲν θέλει τὸ Χριστό, παραφρονεῖ καὶ μαίνεται καὶ ἡ αἴσθησις παραφρονεῖ καὶ ἡ ζωὴ γίνεται ἄφρων καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκτὸς ἑαυτοῦ σπεύδει ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο, μὲ εὐχαρίστηση βυθίζεται ἀπὸ ἁμαρτία σὲ ἁμαρτία, ὥσπου νὰ βυθισθεῖ ὅλος στὴν αἰώνια βασιλεία τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, τὴν κόλαση. Μόνο ὁ πανθαύμαστος Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς Θεάνθρωπος, εἶναι ἡ μακαριότητα γιὰ τὴν ἀνθρώπινη σκέψη, ἡ αἰώνια μακαριότητα καὶ ἡ αἰώνια εὐλογία καὶ ὁ αἰώνιος παράδεισος καὶ ἡ αἰώνια χαρά...

Ἡ ἀνθρώπινη αἴσθησις ποὺ δὲν ἔχει πληρωθεῖ ἀπὸ τὴ θεία ἀγάπη, εἶναι γιὰ τὸν ἄνθρωπο τεράστιο βάσανο καὶ ὀλόκληρη κόλαση. Καὶ ἡ ἀνθρώπινη γνώση, ποὺ δὲν ἔχει πληρωθεῖ μ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἓνα φοβερὸ πανδαιμόνιο. Ἡ θεία ἀγάπη εἶναι ἡ μόνη δύναμη στὸν ἐπίγειο κόσμος μας, ἡ ὁποία ἐξυγιαίνει καὶ τὴν ἀνθρώπινη γνώση καὶ τὴν ἀνθρώπινη αἴσθησις καὶ τὶς ἀποκαθιστᾷ στὸ «κατὰ φύσιν», τὶς ἀθανατοποιεῖ καὶ τὶς διαιωνίζει. Ἔτσι, μόνο μὲ τὸ Χριστό, μὲ τὴν ἀγάπη Του, θεραπεύονται ἀπὸ τὴ μωρία τους καὶ ἡ ἀνθρώπινη γνώση καὶ ἡ ἀνθρώπινη αἴσθησις. Θεραπεύονται ἀπὸ τὴ σατανικὴ-οὐμανιστικὴ αὐτάρκεια, αὐτονομία, αὐτοϊκανοποίηση, ἀπὸ τὴ σατανικὴ-οὐμανιστικὴ φιλαυτία, αὐτοαποκλειστικότητα. Διότι εἶναι βασικὴ ἀρχὴ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ οὐμανιστικοῦ ἀνθρώπου τὸ νὰ εἶναι αὐτάρκης, νὰ ζεῖ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀπὸ τὸν ἑαυτό του, μὲ τὸν ἑαυτό του καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό του· νὰ μὴν ἀναγνωρίζει ἐκτὸς ἀπὸ

τὸν ἑαυτὸ του οὔτε τὸν Θεό, οὔτε τὴν Ἀλήθεια, οὔτε τὴ Δικαιοσύνη, οὔτε ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀξία, νὰ εἶναι ὁ ἑαυτὸς τοῦ τὸ πᾶν καὶ τὰ πάντα. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ βασικὴ ἀρχὴ καὶ τῆς γνώσεως του καὶ τῆς αἰσθήσεώς του. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ φιλαυτία καὶ ὁ αὐτοαποκλεισμός καὶ ἡ αὐτοαπομόνωση εἶναι σκοτεινὴ φυλακὴ, μέσα στὴν ὁποία ἀρχίζει νὰ παραφρονεῖ, ὥσπου τελικὰ νὰ παραφρονήσῃ ἐντελῶς καὶ ὁ Σατανᾶς καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γνῶση τους καὶ ἡ αἴσθησή τους.

«Ἴνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν περισσεύσῃ ἐν ἐπίγνωσι», διότι μόνο ἡ ἐπίγνωση, ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὴν ἀγάπη ἔχει αἰώνια ἀξία καὶ ἀθάνατη διάρκεια. Ὡς πρὸς τὴν ἴδια τὴ φύση τῆς ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ θεία δύναμη τῆς γνώσεως· μ' αὐτὴ γνωρίζουμε καὶ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο καὶ κάθε ἀγαπώμενο κτίσμα, διότι σ' αὐτὴ τὴν πανοικτίρμονα ἀποκαλύπτονται καὶ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ μυστήριον κάθε κτίσματος. Ἡ ἀγάπη ἀνθεῖ μόνο μὲ τὴν πίστη. Καὶ ὅσο ἡ ἀγάπη μεγαλώνει, μεγαλώνει μαζί τῆς καὶ ἡ πίστη.

Ἡ τέλεια ἀγάπη δίνει τὴν τέλεια γνῶση. Ἡ γνῶση χωρὶς ἀγάπη εἶναι μάτι χωρὶς κόρη, αὐτὶ χωρὶς ἀκοή, σῶμα χωρὶς ψυχὴ. Ἡ γνῶση χωρὶς ἀγάπη ἐπαίρεται, ὀδηγεῖ σὲ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ ὑπερηφάνεια σκοτώνει τὴν ψυχὴ περισσότερο ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ἡ κακία, ποὺ μετέβαλε τὸν ὑπέρτατο ἄγγελο σὲ διάβολο καὶ πόσο εὐκολότερα δὲν θὰ μεταβάλῃ τὸν ἄνθρωπο! (βλ. Α' Κόρ. 8. 11).

Ἡ ἐπίγνωση τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἀληθινὴ γνῶση τοῦ τί εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ποιὸς εἶναι, καὶ τί ἔφερε στὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, —αὐτὴ ἡ γνῶση εἶναι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνη ποὺ ξεπερνᾶ κάθε ἄλλη γνῶση.

Στὴ γνῶση αὐτὴ ὁ χριστιανὸς βλέπει καὶ βρίσκει τὰ πάντα, ἰδιαιτέρα ὅταν τὴ συγκρίνει μὲ ὅποιαδήποτε ἄλλη, ὅσοδήποτε ὑψηλὴ ἀνθρώπινη γνῶση. Ἡ ἐμπειρία τῶν ἀγίων ἀνθρώπων ἀποδεικνύει ὅτι ἡ γνήσια Χριστογνωσία ἀποτελεῖ πράγματι τὴν πλήρη καὶ καθολικὴ γνῶση. Διότι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τὸ Χριστὸ ὅπως πρέπει, γνωρίζει καθετὶ ποὺ τοῦ χρειάζεται γι' αὐτὸν καὶ τὸν ἄλλο κόσμον καὶ γιὰ τὴ ζωὴ σ' αὐτὸν καὶ στὸν ἄλλο κόσμον. Τέτοια ὅμως γνῶση ποιὸς μπορεῖ νὰ δώσει στοὺς ἀνθρώπους, ποιὸς ἀπὸ τοὺς θεοὺς, ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποιὸς ἀπὸ τοὺς ἥρωες, ποιὸς ἀπὸ τὰ μεγάλα πνεύματα; Ἀσφαλῶς κανεὶς.

Μόνο ἡ «γνώσις τοῦ Χριστοῦ» δίνει στὸν ἄνθρωπο τὴ μόνη ἀληθινὴ γνῶση τοῦ Θεοῦ, τοῦ κόσμου, τοῦ ἀνθρώπου, τῆς ζωῆς, τοῦ θανάτου, τοῦ κακοῦ, τοῦ διαβόλου, τῆς ἁμαρτίας, τῆς ἀλήθειας, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης· τὴ γνῶση κάθε πράγματος μικροῦ καὶ μεγάλου, σπουδαίου καὶ συνηθισμένου, αἰώνιου καὶ πεπερασμένου. Γι' αὐτὸ ὁ ἅγιος πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος μὲ τέτοια παραφορᾶ ἀγάπης καὶ φλόγα θείου ζήλου ὀνομάζει τὸ Χριστὸ Κύριό Του. Καὶ πράγματι κανεὶς δὲν εἶναι ἄξιος νὰ εἶναι Κύριος τοῦ ἀνθρώπου ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεάνθρωπο. Αὐτὸ

αίσθάνεται ὅποιος ἀληθινὰ βασανίσθηκε μὲ τὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου. Διότι τὸ πρόβλημα τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὀδηγεῖ πρὸς τὸν Θεό, τὸν μόνο ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Κύριο, τὸν Θεάνθρωπο Ἰησοῦ Χριστό.

Τὸ νὰ γνωρίσεις τὸ Χριστὸ εἶναι πρῶτα-πρῶτα τὸ νὰ γνωρίσεις τὴ δύναμη τοῦ θανάτου Του καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Πῶς; Ζώντας καὶ βιώνοντας τὰ σὰν δικά σου. Διότι ὁ ἄνθρωπος γίνεται χριστιανὸς ζώντας καὶ βιώνοντας τὸ Χριστό. Ἄλλη ὁδὸς δὲν ὑπάρχει. Γίνεσαι χριστιανὸς καὶ γνωρίζεις τὸ Χριστό, ἐὰν καθετὶ πού εἶναι τοῦ Χριστοῦ τὸ βιώσεις σὰν δικό σου. Ἡ Χριστογνωσία προέρχεται πάντοτε ἀπὸ τὴ χριστοβίωση καὶ τὸ χριστοβίωμα. Θὰ γνωρίσεις τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν τὴ βιώσεις· θὰ γνωρίσεις τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν τὴ βιώσεις. Τὸ ἴδιο καὶ τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν ταπείνωση τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸ πάθος Του καὶ τὸν θάνατό Του καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ θὰ γνωρίσεις, μόνο ἐὰν τὰ βιώσεις σὰν δικά σου. Αὐτὸ ἰσχύει γιὰ κάθε τί πού εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὸ πιὸ μικρὸ γεγονὸς τῆς οἰκονομίας Του, ὡς τὸ μεγαλύτερο. «Τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως Αὐτοῦ» θὰ γνωρίσεις, ἐὰν μὲ τὴν πίστη ἀναστήσεις τὸν ἑαυτό σου ἀπὸ τὸν τάφο τῆς φιλαμαρτησίας καὶ πορευθεῖς τὴ νέα ζωὴ, ζώντας ὡς «συνεγερθεῖς τῷ Χριστῷ» (Κόλ. 3. 1) ἤδη ἀπὸ αὐτὸ τὸν κόσμον, ζώντας δηλαδὴ μὲ τὸν Ἀναστημένο Κύριο.

«Ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». «Νοήματα ἐν Χριστῷ» σημαίνει ἅγια νοήματα, τὰ ὁποῖα προέρχονται μόνο ἀπὸ νοῦ πού ἀγιάσθηκε ἀπὸ τὸ Χριστό. Καὶ πῶς ἀγιάζεται ὁ νοῦς; Ὅταν ζεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἅγια εὐαγγελικὰ μυστήρια καὶ τὶς ἅγιες εὐαγγελικὰς ἀρετές. Αὐτὴ ἡ ζωὴ θεραπεύει τὸ νοῦ ἀπὸ τὴν κύρια ἀσθένειά του, τὴν υψηλοφροσύνη, καὶ τὸν γεμίζει μὲ τὴν αἰώνια ὑγεία —τὴν ταπεινοφροσύνη. Ἀπὸ τὸν ἀγιασμένο νοῦ πηγάζουν ἅγια νοήματα, ἀπὸ τὸ νοῦ «ἐν τῷ Χριστῷ» ἔρχονται «νοήματα ἐν τῷ Χριστῷ». Μόνο ζωὴ «ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» κρατᾷ τὴ σκέψη μας «ἐν τῷ Χριστῷ» καὶ μεταμορφώνει κάθε σκέψη μας σε χριστοσκέψη, σε θεοσκέψη. Οἱ ἀνθρώπινες σκέψεις καὶ ἡ ἀνθρώπινη διάνοια ἐκτός του Χριστοῦ ἔχουν τυφλωθεῖ καὶ δὲν βλέπουν τίποτε, ὅπως πρέπει νὰ τὸ βλέπουν, καὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε, ὅπως πρέπει νὰ τὸ γνωρίζουν. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὴν ἀπιστία καὶ τὴ μὴ ἀποδοχὴ τοῦ Χριστοῦ ἔχουν τυφλωθεῖ οἱ σκέψεις καὶ «τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων» (Πρβλ. Β' Κόρ. 4. 4· 3. 14).

Ἐπειδὴ ἡ χριστιανικὴ ζωὴ εἶναι ζωὴ μέσα σὲ θεῖο ἀγιασμό καὶ σὲ ἀρετές, «διὰ τοῦτο» εἶναι ἀπαραίτητο «ἵνα πληρωθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος Αὐτοῦ». Γιὰ μία τέτοια ἔνθετη ζωὴ, ἡ ὁποῖα εἶναι σὲ ὅλα ἀθάνατη, ἀτελεύτητη καὶ αἰώνια, εἶναι ἀπαραίτητες οἱ ἀθάνατες, ἀτελεύτητες καὶ αἰώνιες ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ. Ἡ πρόοδος σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ὅποιος δίνει τὶς δυνάμεις, καὶ ἀπὸ μᾶς πού χρησιμοποιοῦμε αὐτὲς τὶς δυνάμεις. Καὶ ὁ Θεὸς δὲν βιάζει κανένα,

ἀλλὰ δίνει στὸν καθένα κατὰ τὴν ἔφεσή του καὶ τὸ ζῆλο του καὶ τὴν πίστη του. Κατὰ τὸ ζῆλο του δηλαδή στὴν εὐαγγελικὴ ἄσκηση, στὴν ἐκπλήρωση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του. Ὅσο ἐμεῖς βιάζομε τὸν ἑαυτό μας στὴν εὐαγγελικὴ ζωὴ, τόσο ὁ Κύριός μας δίνει δυνάμεις νὰ τὴν πραγματοποιοῦμε, ὥστε ὁ ἀγώνας μας νὰ εἶναι ἐλαφρὸς καὶ χαροποιός, ὅπως μᾶς τὸ μαρτυροῦν καὶ οἱ Ἅγιοι.

Πηγή: agiazoni.gr